

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielewicz (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gierszon (sprawozdawca)

SSN Andrzej Stępka

w sprawie **M. F.**

skazanego za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 23 lipca 2024 r.

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania zakończonego

prawomocnym wyrokiem

Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 9 grudnia 2021 r., II AKa 65/21,

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 6 lipca 2020 r., II K 238/17,

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić wniosek o wznowienie;

2. obciążyć skazanego M. F. kosztami postępowania wznowieniowego.

Małgorzata Gierszon

Wiesław Kozielewicz

Andrzej Stępka

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 lipca 2020 roku, sygn. akt II K 238/17, Sąd Okręgowy w Częstochowie uznał oskarżonego M. F. winnym popełnienia czynów z art. 258 § 1 k.k., art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k., z art. 271 § 3 k.k. i z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., z art.

76 p 2 k.k.s. i art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. przy zast. art. 7 § 1 k.k.s., z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. oraz art. 297 § 1 k.k. i art. 273 k.k. i art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 286 § 1 k.k., art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i innych, i za ich popełnienie wymierzył mu karę łączną w wymiarze 5 lat pozbawienia wolności, grzywnę w wysokości 400 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł.

Orzeczenie to zostało zmienione przez Sąd Apelacyjny w Katowicach, który wyrokiem z dnia 9 grudnia 2021 roku, sygn. akt II AKa 65/21, uniewinnił oskarżonego od popełnienia dwóch czynów oraz dokonał korekty opisów niektórych z czynów i w rezultacie wymierzył M. F. karę łączną w wysokości 3 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 250 stawek dziennych, przy przyjęciu wysokości jednej stawki na kwotę 53,33 zł.

W dniu 16 lutego 2024 roku, do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek obrońcy skazanego M. F., adw. W. G., o wznowienie postępowania sądowego na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. i art. 542 § 1 k.p.k., w zakresie czynów z pkt 14.b oraz 15.a wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Częstochowie, ewentualnie Sądowi Apelacyjnemu w Katowicach. Uzasadniając swój wniosek obrońca wskazał, że po wydaniu obu wyroków, w sprawie pojawiły się nowe dowody i fakty wskazujące na to, że M. F. nie popełnił przestępstw, za które został skazany. Tymi nowymi faktami i dowodami mają być orzeczenia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 20 września 2023 roku, sygn. akt V SA/Wa 1638/23, oraz z dnia 18 października 2023 roku, sygn. akt V SA/Wa 1787/23, mocą których to orzeczeń uchylono decyzje Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej, w których określono kwoty przypadające do zwrotu na kwoty 258 645 zł oraz 111 320 zł. Obrońca stwierdził, że „powyżej wskazane wyroki sądu administracyjnego wskazują, że zaistniała nowa okoliczność/ fakt, będący podstawą do wznowienia postępowania, bowiem wyroki WSA wskazują, że M F. nie doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, zatem nie wypełnił znamion przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.” (k.8 wniosku).

W odpowiedzi na wniosek prokurator wniósł o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek jest niezasadny.

Podzielić należy w pełni stanowisko przedstawione przez prokuratora i przypomnieć, że dla pozytywnego rozstrzygnięcia w przedmiocie wniosku o wznowienie postępowania w oparciu o przesłankę z art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. niezbędne jest spełnienie kumulatywnie dwóch przesłanek - proponowany dowód ma mieć cechy dowodu nowego, tj. nieznanego wcześniej stronie i sądom orzekającym w sprawie, a jego treść z wysokim prawdopodobieństwem uprawniać ma do twierdzenia, że po wznowieniu postępowania zapadnie orzeczenie odmienne od poprzedniego, a więc skutkujące przyjęciem, że oskarżony nie popełnił czynu (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2022 r., sygn. akt II KO 105/21, Lex nr 3389769).

Wskazane przez obrońcę nowe fakty/dowody nie mają takich przymiotów i wręcz nie mają znaczenia dla oceny zasadności przedmiotowego rozstrzygnięcia. Uchylenie przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie decyzji Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej, nie wpływa na stwierdzenie, że nie doszło do zrealizowania przez M. F. znamion czynu z art. 286 § 1 k.k., art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. Jak wynika z dokonanych ustaleń faktycznych dwukrotnie posłużył się on sfalszowaną decyzją wodno-prawną z dnia 6 listopada 1995 roku numer [...], w której dokonano przerobienia terminu jej obowiązywania z daty „do 31 grudnia 2010 roku” na datę „do 31 sierpnia 2012 roku”, przez co wprowadził on w błąd pracownika Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa Oddział w C. do możliwości skorzystania z dofinansowania publicznego, które zostało mu wypłacone. Jak wynika z opisów czynów przypisanych skazanemu, podstawą uznania, iż doszło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem było zawarcie dwóch umów o dofinansowaniu wodno-środowiskowym przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa Oddział w C. z dnia 6 listopada 2012 roku o nr [...] na kwotę 258 645.00 zł (pkt X wyroku sądu I instancji) oraz z dnia 16 listopada 2012 roku o nr [...] na kwotę 111 320.00 zł (pkt XI wyroku sądu I instancji). Co więcej, Sąd Okręgowy ustalił, że „oskarżony miał pełną świadomość, że chcąc skorzystać z pomocy publicznej - dofinansowania

przyznawanego na podstawie ustawy z dnia 3 kwietnia 2009 r. o wspieraniu zrównoważonego rozwoju sektora rybackiego z udziałem Europejskiego Funduszu Rybackiego, niezbędne jest posiadanie aktualnego pozwolenia wodnoprawnego dotyczącego obszarów, na którym prowadzony jest chów i hodowla ryb. W lipcu i wrześniu 2012 oskarżony miał świadomość, że prowadzona przez niego firma nie posiada takiego pozwolenia i postanowił dokonać przerobienia wcześniejszych decyzji o udzieleniu pozwolenia wodnoprawnego (...) w ten sposób, że dokona w nich daty przerobienia ich ważności”, a następnie tak przerobione decyzje załączył do złożonych przez siebie wniosków o dofinansowanie. Przedkładając sfalszowane decyzje wraz z wnioskami o dofinansowanie M. F. wprowadził w błąd pracowników ARiMR O/C. co do posiadania przez swoją firmę formalnych uprawnień” (k. 3148v-3149). Sąd ustalił te okoliczności na podstawie wyjaśnień samego skazanego i wskazanych dokumentów.

Dlatego późniejsze uchylene decyzji Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej określających kwoty do zwrotu przez skazanego nie dekompletuje znamion przestępstw przypisanych M. F. O niekorzystnym rozporządzeniu mieniem przez pokrzywdzonego świadczyły podpisane umowy o dofinansowaniu wodno-środowiskowym, a nie decyzje dotyczące obowiązku zwrotu określonych kwot. W wymienionych orzeczeniach WSA w Warszawie, które – co należy dodać - nie ograniczają samodzielności jurysdykcyjnej sądów w sprawach karnych, nie zakwestionowano tych okoliczności.

W uzasadnieniach wydanych orzeczeń uchylających decyzje administracyjne o zwrocie podanych w nich kwot przez skazanego, stwierdzono, że w postępowaniu administracyjnym została naruszona zasada prawdy obiektywnej, m.in. w związku z brakiem odniesienia do wyjaśnień złożonych przez skazanego w tym postępowaniu. Podano w nich wymogi ciążące na organie administracyjnym ponownie rozpoznającym sprawę zwrotu pobranych przez skazanego kwot. Wskazano tam wprost, że „organ jest zobowiązany do ustalenia, czy skarżący spełniał warunek, o którym mowa w § 10 ust. 2 pkt b 3 lit.a) powołanego rozporządzenia, tj. czy posiadał aktualne pozwolenie wodnoprawne, o których mowa w przepisach prawa wodnego.(...) Skarżący winien wykazać się zatem aktualnym pozwoleniem wodnoprawnym , a więc obowiązującym na dzień 1

stycznia 2012 r. (k.24 akt SN; tożsamo – k 36 akt SN) Tym samym wymienione przez obrońcę orzeczenia nie kończą ostatecznie i kategorycznie tych spraw administracyjnych i to w takim aspekcie , który on eksponuje dopatrując się w nim podstaw do wznowienia postępowania.

W tym stanie sprawy, z uwagi na brak wykazania przesłanki z art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., należało oddalić wniosek obrońcy M. F. o wznowienie postępowania sądowego.

Małgorzata Gierszon

Wiesław Kozielowicz

Andrzej Stępka

[PGW]

[ms]